

Születő vakablakok

szétzilált fekhely összetört tenger
nekünk egymásból már semmi nem kell
sem az éghajlat sem a dombok
elfáradt testüket lógatják a megtépázott lombok

mint eldobott gránátokat kerülgetjük egymást
a negyvenhárom négyzetméteren
neked egy alaposan félretaposott cipő
nekem egy életre elegendő kiáltás a jelen

fényképet üzenetet hangokat a fejemből
mindent kitöröltem alig maradt valami belőlem
ha most elmész befalazom az ablakot
ha most elmész előbb betöröm sorban az összes ablakot

legyen valami hangja a félbetörésnek szilánkos kertje
a megszökésünknek mondanám hogy annyira fáj
hogy nem akarom megérni a reggelt de ettől sokkal
nehezebb volt koporsót választani anyám temetésére

A napnyugta felé

a térdek szigorú ropogása
amikor lerogytunk a földre
hogy nem megyünk tovább
a véna eltakarása
hogy nem fogadunk be több injekciót
a száj összezárása
hogy nem védjük magunkat
a megadás megkoronázása
a toronyból a fáról a negyedik emeletről
nem megyünk le nem nézünk le
óriáscipókat kereső hangyaként
egymást tapossák az emberek
kiszakadt lábaik dallam nélkül hevernek
anyám a biciklire támaszkodva
vonszolja magát a napnyugta felé
ráfészített tekintetem nyomja a testét
ő az egyetlen lassúság a téren
önmagába mardosó ördögsekér
nem megyünk le nem nézünk le
felhőkarcolók pincemagánya vágja ketté
a tömegbe vezető utat és tesz idegenné
a hiány átsikolt a múlt csipkeshárnyán
a zakatolás kiolthatatlan hangja a síneken
szürkén dadogó semmibe futó évek
kiszorítanak a házból az emlékültetvények
az eső nem tudja abbahagyni a zuhanást
kerteket mos gödröt árkot ás
az épület előtti fához kötött lovak árvizet
remélnék hogy mielőbb elsüllyedhessenek
térdig állnak a kéklő félelemben
sírásuk elveszik a folyékony ketrecben

Póznák

amikor eldőlték bennünk a villanypóznák
és véres volt a vizelet
elképzелhetetlen volt
hogу egyszer majd széles ágyban
várhatjuk a reggeleket
nem mondom hogy nincsenek bennünk
sérülések de azok falak hogy
liliputinak érezzük a politikát
és az önmagukba bújtatott fegyenceket
ebben a testben csak mélységek vannak
a fehérre meszelt kút enyhíti a sötétséget
a letompított kanyarokban
kevesebb az ütközés
mint magtól a gyümölcs
elvált egymástól a szív és a verés